

Arbejdsløshed, det krævede kun $\frac{1}{2}$ Mill. om Aaret og blev dog henliggende i Udvalg. Vi kunde, som sagt, ogsaa ønske de Forslag, som vi sætte Pris paa, hurtigt gennemførte. Det ærede Medlem for Køge udviklede, at Tienden vel var en Skat for Tiendeyderne, men ingen Skat for Tiendetagerne. Det forstaar jeg ikke et Muk af. Er Tienden en Skat, er den en Skat, og er den ikke en Skat, er den det ikke. Man kan raisonnere om dette Tings Flertal, og vi gøre det, ud fra det Argument, at den er en Skat, og man kan ogsaa argumentere ud fra det Standpunkt, at den ikke er en Skat, men man kan ikke det ene Øjeblik sige, at den ikke er en Skat, og det næste, at den er en Skat. Er den en Skat for Bønderne, er den ogsaa en Skat, som Godsejerne tage. Man kan ikke et Øjeblik argumentere ud fra en Slutningsrække og et andet Øjeblik ud fra en anden. Det ærede Medlem for Køge sagde, at mit Argument fra Plakaten af 1810 holder ikke Stik, det var under Enevælden, og den havde Ret til slige Indgreb i den private Ejendomsret, medens Grundloven erklærede den private Ejendomsret for ukrænkelig. Men netop i de første Aar efter Grundlovens Givelse havde man, som det ærede Medlem for Køge sagde forleden, et frisk Syn paa Grundloven og tog ikke i Betænkning at afskaffe gamle Privilegier uden Erstatning eller uden fuld Erstatning. Man afskaffede Godsejernes Hartkornsskattefrihed uden fuld Erstatning, man bød dem kun det 15- eller 20dobbelte, ikke det 24—25-dobbelte. Man afskaffede Mølleprivilegiet uden Erstatning, man afskaffede ikke saa faa Privilegier uden Erstatning eller uden fuld Erstatning, fordi man mente, at de ikke vare Ejendomme i moderne privatretlig Forstand men uretfærdige Privilegier, der kunde og burde forsvinde uden fuld Erstatning. Det ærede Medlem for Køge gjorde en Del Indvendinger mod, hvad jeg havde sagt om hans Forslag. Jeg sagde, at Aaret 1898 var usædvanlig gunstigt for Tiendetagerne, og at Rentefoden det Aar ogsaa var usædvanlig gunstigt for dem. Han sagde, at det var den slet ikke, og Forslaget havde yderligere bestemt, at hvis Kapitelstaksten synker de følgende 10 Aar, skal der hvert Aar afdrages $\frac{1}{10}$ af Differencen. Og selv om Rentefoden var usædvanlig høj i Øjeblikket, kunde det kun gaa Tiendetagerne ved Afløsning det første Aar; hvis den ikke holdt sig i Længden, blev det kun 4 Millioner Kr., men de 4 Millioner Kr. spille ogsaa en betydelig Rolle. Jeg sagde, at naar Rentefoden i Øjeblikket er

høj, er Tiendetagerne særlig gunstigt stillede, og det er ikke blevet afkræftet. Selv om den usædvanlige høje Kapitelstakst i 1898 synker ned med 1 Kr. til næste Aar, vil den dog blive lagt til Grund, og der vil kun blive fradraget $\frac{1}{10}$ af Differencen, altsaa 10 Øre, og man vil altsaa komme til at betale 90 Øre mere end Kapiteltaksten. For Tiendetagerne er det derfor overordentlig gunstigt, at man lægger 1898 til Grund. Jeg vilde have foretrukket, at man havde lagt de sidste 5 Aar, 1894—98, til Grund, saa havde det ikke været saa usædvanligt gunstigt for Tiendetagerne, og det havde da været noget mere forsvarligt at give dem det 24-dobbelte. Havde man taget de sidste 5 Aar, vilde Gennemsnitskapitelstaksten for Byg have været 8 Kr. 87 Øre, medens den i 1898 var 9 Kr. 54 Øre, altsaa 67 Øre mere i det Aar, som Forslagsstillerne have lagt til Grund. Disse 67 Øre spille en ikke saa lille Rolle. For samtlige Tiendetagere er det en Merindtægt af ca. 10 Millioner Kr., og for den Part, som Statskassen skal udrede en Merudgift af $2\frac{1}{2}$ Million Kr. Jeg maa derfor fastholde, at baade det Aar, der er lagt til Grund, og den høje Rentefod, vi i Aar have, ere usædvanlig gunstige for Tiendetagerne. Jeg siger derfor, at saa bliver en Afløsningssum af det 24-dobbelte alt for høj, forholdsvis endnu højere, end den ellers vilde være — og det ærede Medlem for Ribe har jo sagt, at den er for høj — særlig naar man tager Hensyn til de med Hensyn til Kapitelstaksten og Rentefoden ekceptionelle Forhold, og det er ikke imødegaaet af det ærede Medlem for Køge. Det ærede Medlem for Køge hævdede, at Folketinget som saadant aldrig havde taget Standpunkt til denne Sag, at den aldrig var kommen videre, og han søgte at give forskellige Grunde for, at Sagen ikke var naaet videre i 1872. Det laa vistnok i, at vi straks i næste Samling fik en storpolitisk Konflikt, en Finanslovnægtelse, der fuldstændig slugte Interessen. Men det er sikkert, at det er Venstres gamle Standpunkt, Bondevennernes i 1846, Dr. Geert Winthers og Tschernings i Halvtresserne, dette Tings Formands og 8 andre Venstremænds i 1872, det Standpunkt, som blev indtaget af de ærede Medlemmer for Veringe (H. Holm), Nykøbing paa Falster (R. Claussen) og Ringkøbing (J. C. Christensen), det Standpunkt hvorpaa endnu for 4 Aar siden de ærede Medlemmer for Sorø (P. Christensen) og for Frederikshavn (H. Madsen) stode, idet de den Gang udtalte, at de beklagede, at deres